

I BRASANS SKEN

I Brasans sken

Det är kallt i rummet.

Jag fryser.

Tar fram några vedträn och lägger in dem i den öppna spisen. Längtar efter den härliga värmen och att få sätta mig att njuta.

Jag störs av en telefonsignal .

I glädjen över att det var en felringning skyndar jag in till spisen för att, till min stora förvåning, upptäcka att veden brinner . "Jag han ju inte tända den, " tänker jag. Den torra veden börjar knastra och elden flammar upp i gulrödorangea färger.

Sätter mig till ro i stolen och ser in i lågorna. Mina sinnen känner värmen och mina ögon upptäcker figurer och ansikten i de sprakande kaskaderna.

Slumrar och innesluts i lågorna. En gnista bär mig uppåt genom den svarta skorstenens mörker, ut över taket i ett grått moln av rök, bort över skogs-topparna svävar jag.

Min själ förenas med en tunn gas, som stiger högre och högre mot molnen och utkristalliseras till tankar fritt irrande i rymden i oändliga rörelser.

Slummern sköna tillvaro väcks av en gnista, som sprätter ut ur ett vedträ. Det känns bra att vara åter i min verklighet och min eld.

För en stund har jag varit en Herakleitosisk gnista i hans världssjäl - Elden som för honom var alltings ursprung.

PANTA REI

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kristina E. Bohlin med Poeter.se id #29512 innehar upphovsrätten